

בוניה (בלומה) זק בת מרים וראובן כ"ץ

נולדה: י"ח סיון ה' תרע"ג - 23/06/1913
נפטרה: כ"ח ניסן ה'תשס"ה - 07/05/2005

בוניה נולדה בעיירה שומסק בפולין, למשפחה יהודית מסורתית-טיפוסית. כשהיתה בת שנה לערך פרצה מלחמת העולם הראשונה. והיהודים כמו תמיד הם הסובלים מן ההתחלה מגירויים, הגליה ובריחה מאזורי הקרבות, מחלות ורעב. כשנגמרה המלחמה הספיקה ללמוד בבי"ס יסודי פולני וגם בבי"ס עברי ברשת "תרבות", אבל כפי שסיפרה, היתה חייבת להפסיק את לימודיה כדי ללמוד מקצוע (תופרת) ולעזור בפרנסת המשפחה.

תוך כדי כך היא מצטרפת לתנועת הנוער הציוני-חלוצי "החלוץ הצעיר" והולכת ל"הכשרה" כדי להכשיר עצמה לחיי עמל בארץ-ישראל. ב"הכשרה". היא מתיידדת עם חיקה קינן והניה ברקאי תבל"א, והן תמשכנה להיות חברות טובות במשך כל שנותיהן באשדות יעקב.

בקיץ 1935 היא עולה לארץ ומגיעה ישר לעמק הירדן החם והלוהט שלנו. ומכיון שזו תקופה של תנופת יצירה ובנייתה של דלהמיה היא אשדות, ברור שמקצוע התופרת יורד מהפרק ובוניה היא אחת הנשים הבודדות שעובדות בבנין, ולא סתם אלא בריצוף - שעות ארוכות וקשות בגב כפוף ועל הברכיים. יעקב זק המסגר- נפח שהגיע גם הוא מפולין, מתאהב בבנאית היפה, והם נישאים ומקימים את ביתם ומשפחתם באשדות יעקב.

ב-1938 נולדת בתם הבכורה, הנקראת על שם אמה האהובה מרים – מירה'ה. ב-1945 נולדת הבת השניה תמר וב-1947 הבת השלישית טובה'ה. שלוש בנות לתפארת.

כשילדיי היו קטנים מאוד הייתי הולכת איתם לטייל בין גינות החברים. הגינה של בוניה בבית הראשון של "שיכון ותיקים" (בית 11) היתה מטופחת באופן מעורר קנאה ואי אפשר היה למצוא בה עשב אחד לרפואה. הכל נקי גזום, קשור כמו חיילים במסדר. איזה יופי של ערוגות פרחים. פשוט תענוג לעיניים ולנפש.

הילדות גדלו ומירה'ה הבכורה נישאת ברוב שמחה לבן-המשק עודד גפני ונולדים להם בת-ענת ובן-אבי, אך האושר הגדול נקטע לפתע ב-1967 מעט אחרי מלחמת 6 הימים, כאשר מירה'ה חלתה ואח"כ נפטרה, כשהיא מותירה חלל גדול, עצום וכואב בלבם של הוריה בוניה ויעקב, בליבו של עודד – בעלה, ועצב עמוק בקיבוץ כולו, וכמובן אצל שני ילדיה הפעוטים שהתייתמו מאמם. בוניה עוברת לעבוד במחסן-הבגדים כאחת מהשלישיה המובילה –יהודית, בוניה ונעמי.

החיים כדרכם לא עוצרים מלכת, וגם תמר וטובה'לה, הבנות הצעירות שבגרו בינתיים, נישאות ומביאות לבוניה ויעקב הרבה שמחה ונחת עם עוד נכדים ונכדות. בדצמבר 1982 נפטר גם יעקב בעלה האהוב. ולבוניה קשה מאוד לשאת את כובד השכול. למרות זאת היא נבחרת לוועדת הקשישים וגם עוזרת לטפל באחרים ומתנדבת לוועדה "קשיש למען קשיש" שנוסדה לפני היות לנו בית-סיעודי (בית-אחדות)

היא גם משתתפת פעילה בחוג לתנ"ך של ישעיהו פונדק ז"ל, ואומרת שהיא מאוד מרוצה בחוג, וזה חשוב לה במיוחד כי בילדותה לא גמרה ללמוד בביה"ס, כי עזרה בפרנסת משפחתה. וזו למעשה הפעם הראשונה שנפגשה בתנ"ך, ושישעיהו עושה את השיעורים בצורה מאוד מעניינת.

בשנותיה האחרונות, כאשר זכרונה הלך ונחלש, עברה בוניה להתגורר בבית-אחדות ושאפה כבר למות ולהצטרף אל יקיריה, יעקב ומירה'לה ז"ל ובני משפחתה האחרים שניספו בשואה. זמן רב התענתה ולבסוף יצאה נשמתה מכלא גופה. לבנות, החתנים, הנכדים והנכדות והנינים, אתם יכולים להיות גאים שהיתה לכם סבתא חלוצה לתפארת, שבנתה את הקיבוץ היפה הזה וגידלה דורות של תינוקות וילדים. ועשתה הכל יפה נקי ומדויק. אנחנו רוצים לזכור אותך בוניה כמו שהיית פעם... בהערכה רבה, בשם חבריך וחברותיך בקיבוץ אשדות יעקב :

עמליה דיין בת-ארי.